

Bemærkninger til lovforslaget.

Ifølge det samtidig med nærværende lovforslag fremsatte forslag til lov om en overordentlig skat til staten af faste ejendomme skal der af visse faste ejendomme ydes en tillægsafgift af forskellen mellem ejendommens vurderingssum til ejendomsskyld og dens grundværdi efter nærmere angivne regler. Af det beløb, af hvilket afgiften skal svares, skal der i 1955 ydes 5 promille og derefter 10 promille årlig. Efter samme lovforslag skal der endvidere fra og med året 1955 svares en tillægsgrundskyld af faste ejendomme udgørende 10 promille af det beløb, af hvilket der svares grundskyld. Det er i lovforslaget foreslået, at tillægsafgiften og tillægsgrundskylden kan berettige til fra 1. april 1955 at foretage en leje-forhøjelse for de ejendomme, den omfatter. Det er beregnet, at tillægsafgiften vil kunne give sig udslag i en leje-forhøjelse af 4 pct. for 1955—56 og derefter 8 pct. Tillægsgrundskylden vil på samme måde kunne give sig udslag i en leje-forhøjelse af 2 pct.

Der er samtidig fremsat forslag om ændring i lov om leje af 14. juni 1951, hvorefter lejen af lejligheder, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939, fra 1. januar 1955 kan forhøjes med 7 pct. udover den tidligere tilladte forhøjelse af 5 pct. og fra 1. januar 1956 med 12 pct. udover den allerede tilladte forhøjelse af 5 pct., medens lejen af lejligheder, der første gang er udlejet i tiden 1. september 1939 til 31. december 1945, på tilsvarende måde kan forhøjes med 7 pct. fra 1. januar 1955 og med 12 pct. fra 1. januar 1956, og lejen af lejligheder, der første gang er udlejet i tiden fra 1. januar 1946 til 31. december 1948, fra den 1. januar 1956 kan forhøjes med 7 pct.

Da regeringen må anse det for ønskeligt, at skadesløsholde rentemodtagere og personer, der oppebærer hjælp som kronisk syge, for de nævnte husleje-forhøjelser, stilles hermed forslag om, at der ydes de nævnte persongrupper en godtgørelse til dækning af stigningen i deres husleje.

Det foreslås derfor, at der til de nævnte personer, såfremt de er lejere af eller lever i ægteskab med en lejer af en lejlighed, for hvilken huslejen i medfør

af de nævnte bestemmelser forhøjes, ydes en godtgørelse svarende til de stedfundne forhøjelser. Godtgørelsen kan dog ikke overstige et i forslaget fastsat maksimum, der svarer til den maksimale forhøjelse af lejen for en lejlighed, for hvilken huslejen har udgjort 1 200 kr. årlig.

Hvor kun den ene af samlevende ægtefæller er rentemodtager, kunne der rejses spørgsmål om, hvorvidt kun en del af leje-forhøjelsen burde godtgøres. Da forholdene imidlertid ligger forskelligt i de enkelte tilfælde, eftersom den renteberettigede ægtefælle har indtægter, eller dette ikke er tilfældet, har man af praktiske grunde ment, at leje-forhøjelsen bør godtgøres fuldt ud, såfremt blot en af ægtefællerne er rentemodtager.

Godtgørelsen udgør — med den begrænsning, som foranstående maksimumsbestemmelse måtte give — den fulde husleje-forhøjelse. Ved flytning til en anden lejlighed beregnes godtgørelsen efter leje-forhøjelsen i den tilflyttede lejlighed. Sker flytning til en lejlighed på 2 værelser eller mindre fra en større — og derfor oftest dyrere — lejlighed, har lejeren dog ret til fortsat at oppebære den godtgørelse, han oppebærer i den tidligere beboede lejlighed. Ved denne ordning ønsker man at stimulere rentemodtagernes flytning fra en større til en mindre lejlighed.

De i boligstøttelovens § 21, stk. 2, § 28, § 43, stk. 1 og 2, § 52 og § 53, stk. 2 og 3, nævnte lejligheder er ikke omfattet af den i medfør af lejelovens § 77 hjemlede leje-forhøjelse, idet forhøjelse af lejen for de pågældende lejligheder kræver godkendelse af boligministeren. Nærværende lovforslags § 1, stk. 3, tager sigte på at tillade fastsættelse af regler, der holder rentemodtagere m. fl. skadesløse for tilsvarende leje-forhøjelser i sådanne lejligheder, når disse forhøjelser træder i kraft efter 1. januar 1955.

Udgifterne til de her omhandlede godtgørelser udredes af kommunerne men refunderes disse af statskassen. Udgifterne kan anslås til i 1955 ca. 5 mill. kr., i 1956 ca. 10 mill. kr. og derefter 10—12 mill. kr. årlig.